

# РЕШЕНИЕ

№ 1560

гр. София, 09.03.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,**  
в публично заседание на 11.07.2022 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **3281** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба на А. К., гражданка Република И., чрез адв. П. П., срещу Отказ за издаване на виза вид “С“, постановен от консулско длъжностно лице в Посолството на Република България в [населено място], И., обективиран върху стандартен формуляр с дата 07.03.2022 г.

В жалбата са въведени оплаквания за незаконосъобразност на акта, аргументирани със следните твърдения: липса на мотиви, за каквито не може да се счита позоваването на разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ; неяснота относно волята на административния орган, обуславяща засягане на правото на защита на молителя и препятстване на съдебния контрол за наличие на предвидените в материалния закон условия за отказ – отменително основание по чл.146, т.4 АПК и ТР № 4/ 2004г. на ВАС. Твърди се, че ако органът е имал съмнения относно представените документи, е следвало да даде указания на апликанта, в изпълнение на които е могъл да достигне до друг извод за крайния си акт. Иска се отмяна на отказа и връщане на административната преписка на органа за ново произнасяне. Претендира разноски по списък

В открито съдебно заседание, пълномощникът на жалбоподателя адв. П.Б. поддържа оспорването на сочените в него основания.

Ответникът – завеждащ консулската служба в Посолство на Република България в Д. - И., чрез представител по пълномощие А. Г. счита, че жалбата е неоснователна и недоказана. В писмени бележки посочва, че е спазена формата на акта, посочена е разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ и кратко описание на мотивите. Счита, че

решението за отказ на виза е взето след всестранин, подробен анализ на всички документи по преписката касаещи, както апликанта, така и туроператорите, организирани групата. Позовава се на данни за нелегална емиграция от щат Г., цитират се други случаи, свързани с туристически групи. За конкретния случай, посочва, че в съдържащите се по преписката документи липсват доказателства за предишна визова история на жалбоподателката и пътувания на жалбоподателката в чужбина, като излага съмнения във връзка с избора на Република България за първа туристическа дестинация, предвид вложения ресурс. Не претендира разноски.

От фактическа страна се установява:

На 22.02.2022 г., жалбоподателката подава заявление в Посолството на РБ в Д., с рег. № 22000417 за издаване на виза вид "С", с цел туризъм в Република България, към което прилага копие на паспорт, застраховка при пътуване, самолетни билети, налични, на името на жалбоподателката и семейството ѝ, резервации в хотели на териториите на България и Румъния, в които следвало да отседне.

С писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г. от посолството в Д., И. е изпратена грама до МВнР, КО, която съдържа информация, че организаторите на пътуването на групата кандидати за туристически визи, в която бил включен и жалбоподателят, са отново същите фирми, организатори на група, върната от летището в Д. на 22.01.2022 г., а именно фирмите „Травелинг Хорс“ ЕООД, а от индийска страна G.'z G. Edication&V. S. P. L.. Посочено е, че от индийската фирма за групата е предплатен депозит в размер на 8000 евро, като е предоставен ваучер от фирма „Травелинг Хорс“ ЕООД и хотелски резервации в „Н. С.“, хотел „Р.“, П., хотел „Р.“, Р. и хотел „Р.“, Б.. Във ваучера било описано, че екскурзията щяла за започне от летище С. на 09.03.2022 г. и следвало да приключи на 17.03.2022 г. на летище Б.. От представените резервации за самолетни билети било видно, че маршрутът следвало да се осъществи по следния начин: Д.-Д.-С.-Доха-Д., с отпътуване 09.03.2022 г. и връщане на 18.03.2022 г. В комплекта документи апликантите представили график за друга екскурзия от 02.11.-08.11.2021 г. по маршрут С.-П.-Б.-С., в която не били участвали. От изискваните документи от G.'z G. Edication&V. S. P. L., било установено, че за предходните три години фирмата е била на загуба, а към датата 16.02.2022 г. разполагала със сума в размер на 17 100 евро, внесена на същата дата, а към 15.02.2022 г. наличната сума по банковата сметка на фирмата била в размер на 4181 евро.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза приложение № 7 към чл.34, ал.1 от НУРИВОВР с адресат жалбоподателката – А. К., от посолството на Република България в Д., И., подписано от консула Е. А. М., е отказано издаването на виза. Посоченото в акта правно основание е чл.10, ал.1, т.17 и т.24 ЗЧРБ – не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен трансфер, както и са налице основателни съмнения, относно надеждността на направените от чужденеца изявления.

Стандартният формуляр с дата 07.03.2022 г. е връчен лично, срещу подпис на жалбоподателката на 17.03.2022 г.

По делото е приложен ваучер от фирма „Травелинг Хорс“ ЕООД, видно от който като начална точка на екскурзията е записано летище С., с дата на пристигане 09.03.2022 г.. На същата дата е предвидено настаняване в „Н. С.“, следва настаняване в хотел „Р.“, П. на 11.03.2022 г., на 13.03.2022 г. в хотел „Р.“, Р., а на 14.03.2022 г. в хотел „Р.“, Б.. Във ваучера е описано, че екскурзията следва да приключи на 17.03.2022 г. на летище

О., Б..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, подадена на 31.03.2022г., в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1.

Със Заповед № 95-00-254 от 03.10.2011 г. на министъра на външните работи са определени длъжностни лица от Дирекция „К. отношения“ на МВнР, компетентни да вземат решения за отказ за издаване на виза, и е възложено на ръководителите на дипломатическите и консулски представителства да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които да съставят, подписват и връчват формулярите по образец.

Актът е издаден от компетентен орган - Е. А. М. - консул, определен с нарочна заповед № Ав-02-2/04.01.2022 г. на посланик в посолството на Република България в [населено място], И. за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи, анулирането им и отмяна на виза.

Спазено е изискването за форма на акта: той е обективиран върху стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза. Съдържат се реквизитите по приложение №7 към НУРИВОВР, изискуеми и от общите изисквания на АПК. Вписани са съответните разпоредби от приложимия нормативен акт - чл.10, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ, има и кратко описание, възпроизвеждащо текста на разпоредбите „не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит“, както и че „са налице основателни съмнения относно направените от чужденеца изявления“. Съдът намира, че писмо, изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г. съдържа мотивите на издадения отказ за издаване на виза вид „С“. Тези мотиви, заедно с посоченото в отказа основание по чл.10, ал.1, т.17 и т. 24 ЗЧРБ, удовлетворяват изискванията за форма чл.59, ал.2, т.4 АПК, поради което възраженията на жалбоподателя за липса на мотиви са неоснователни. Съдът намира, че в хода на административното производство не са допуснати съществени процесуални нарушения, обуславящи отмяната на оспорения индивидуален административен акт.

По отношение приложението на материалния закон, съдът намира следното:

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС е да притежава виза и това изискване е валидно за случая, по

отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл.9а ЗЧРБ се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България – чл.9г. от Закона и чл.10, ал. 1 от Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Целта на въведения разрешителен режим по отношение влизането и пребиваването в РБ на чужденци – граждани на трети страни, упражняването на който се основава, освен на ЗЧРБ, на НУРИВОВР и на други, вътрешноведомствени актове, е свързана преди всичко с националната сигурност.

В разпоредбите на чл.10, ал.1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения акт ответникът е визирал две от тях.

Съгласно чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на две фактически основания – да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга – условията за него.

С разпоредбата на чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ законодателят е предоставил в правомощие на администрацията да откаже издаване на виза в следните четири хипотези: когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната преди изтичането на визата, за която кандидатства.

Спорът е дали в случая са налице фактически основания, които да обосноват прилагането на двете посочени в отказа хипотези или поне на една от тях.

Видно от заявлението за издаване на виза тип „С“, А. К. е декларирала като цел на престоя „туризъм“ с група, с необходимост от краткосрочна виза.

Съгласно чл.27, ал.6 от НУРИВОВР, определените по чл. 27, ал. 2 консулски длъжностни лица, преди да вземат решение по заявлението за издаване на виза, извършват проверка на декларираните данни и представените документи и задължително изпращат заявлението до Националния визов център за проверка в автоматизираните национални информационни фондове, Ш. информационна система и Визовата информационна система на Европейския съюз, както и за консултиране с друга държава членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген, в случай че е заявено такова по реда на чл. 22 от Визовия кодекс.

По административната преписка е събрана информация за наличие на миграционен риск във връзка с организирани екскурзии, която не може да бъде пренебрегната при преценката на органа за издаване на визи.

Видно от писмо изх. № Ко-34-60/23.02.2022 г., консулското длъжностно лице е изпратило информация относно група от 40 индийски граждани, пътуващи с цел туризъм, сред които и подаденото от жалбоподателката заявление за получаване на виза до МВнР, КО. В същото са отбелязани констатираните от него неясноти, относно заявения план за туристическо пътуване и информация, че апликантите представят в документите си график за друга екскурзия в България, в която не са участвали. Към това се добавят и данните за пререгистрация на фирмата организатор.

Настоящият съдебен състав споделя направената от консулското длъжностно лице констатация, че е налице разминаване между отразеното в самолетния билет летище - С., от което жалбоподателят е следвало да отпътува и това, отразено в графика - Б.. От посоченото следва, че така представените доказателства от страна на

жалбоподателката поставят неясноти относно условията за престоя страната – основание за отказ по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ.

Към заявлението за получаване на виза е приложен график за друга екскурзия по маршрут С.-П.-Б.-С., състояла се през месец 11.2021 г., в която не е участвала жалбоподателката, същата няма данни за предишна визова история и пътувания в чужбина, първото ѝ пътуване, изискващо сериозен финансов ресурс е тъкмо до България, което е нетипично според ответника по данни от практиката на консулските служители, че гражданите на държави като И. и Китай в огромна част от случаите избират като първа дестинация за задгранично пътуване някоя от популярните дестинации в Западна Европа или САЩ, а изборът на България като първа задгранична дестинация обикновено се среща изключително рядко.

Тези противоречия във връзка с пътуванията и данните от информационния обмен с други държави членки относно зачестилите екскурзии на индийски граждани и повишения миграционен риск, пораждат основателни съмнения относно надеждността на направените от апликанта изявления, поради което ответникът правилно е квалифицирал тази констатация като основание за отказ по чл.10, ал.1, т.24 ЗЧРБ.

В контекста на възражение за липса на индивидуален подход към апликанта, следва да се отговори, че не е съществено нарушен чл. 21, т. 8 от Регламент (ЕО) № 810/2009 г. на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 г. за създаване на Визов кодекс на Общността /Регламент (ЕО) № 810/2009 г./, който предвижда, че при разглеждането на заявлението консулствата или централните органи могат в надлежно обосновани случаи да проведат интервю с кандидата и да поискат допълнителни документи. Събирането на допълнителни данни, а при необходимост и доказателства от заявителя за виза /апликанта/ е правна възможност, а не задължение за административния орган. Това правомощие следва да бъде упражнявано в случаите, в които за разглеждането на конкретното заявление не е налична достатъчна информация, включително такава, с която органът се е снабдил по служебен път, както и не са представени документи, които да послужат за мотивирано произнасяне на административния орган. Настоящият случай не е такъв, доколкото по преписката се съдържа цялата относима документация, без да е налице необходимост да бъдат изяснявани факти и обстоятелства от самия заявител или същият да представя други документи. От приобщената към административната преписка дипломатическа кореспонденция категорично се установява, че заявеният план за туристическо пътуване съдържа не просто неясноти, а съществени разминавания спрямо декларираната от чуждия гражданин цел „туризъм“ на пътуването. Поради това при издаване на обжалвания отказ не са допуснати нарушения на разпоредбите на чл. 7, ал. 2, чл. 9, ал. 2 и чл. 35 АПК. Нещо повече – преценката на административния орган е съобразена с разпоредбата на чл. 21, т. 7 от Регламент (ЕО) № 810/2009 г., според която разглеждането на заявлението се основава главно на автентичността и надеждността на представените документи, както и на истинността и надеждността на направените от кандидата декларации.

В горния смисъл и практиката на ВАС на РБ по аналогични случаи на отказ на визи на индийски граждани в началото на 2022г. - решение № 2171/01.03.2023г. по адм.дело № 11452 / 2022 г., както и решение № 11654 от 15.12.2022г. по адм.д.9218/2022г., което лицето Г. С., посочено в документите като семейство 8, чийто член е и жалбоподателката.

Посочената практика на касационната инстанция не е константна, напротив налице е противоречива практика на ВАС на РБ по аналогични случаи на откази на краткосрочни визи на индийски граждани през началото на 2022г. – решение № 2020/23.02.2023г. по адм.дело № 10335/2022г. и решение № 11868/20.12.2022г. по адм.дело № 8994/2022г. на ВАС на РБ , в които при аналогична фактическа обстановка, се приема, че отказите са незаконосъобразни, предвид немотивирането им. Настоящият състав обаче споделя първата посочена практика на ВАС на РБ, в която се приемат за основателни отказите, основани на противоречията във връзка с пътуванията на индийските граждани и възникналите у консулските длъжностни лица въз основа на събраната информация основателни съмнения относно надеждността на направените от апликантите изявления, поради което отказите на други лица от същите групи туристи са приети за законосъобразни.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и при правилно приложение на материалния закон и съответствие с целта му. Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Ответникът не претендира присъждане на разноски, поради което съдът не присъжда.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК съдът

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** жалбата на А. К., [дата на раждане] , гражданин на И. срещу Отказ за издаване на виза вид “С“, постановен от консулско длъжностно лице в посолството на Република България в [населено място], И., обективиран върху стандартен формуляр с дата 07.03.2022 г.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му.

**СЪДИЯ:**